

Thư hồi âm của MC Nhạc sĩ Nam Lộc

Kính thưa quý vị,

Tôi có đọc được một vài bức thư liên quan đến nhận định của tôi đối với ca sĩ Quốc Thiên. Hầu hết những lý lẽ mà người viết trình bày trong các lá thư đó đều dựa trên sự suy diễn phiến diện và không đúng sự thật.

Tôi xin khẳng định rằng từ trước đến nay, tôi chưa hề lên tiếng công kích bất cứ nghệ sĩ nào, dù ở trong nước hay hải ngoại. Ngược lại, tôi luôn quý trọng tài năng và sự sáng tạo của mọi người, bởi chính bản thân tôi cũng là một người yêu nghệ thuật.

Tuy nhiên, nếu là một nghệ sĩ thuần túy, chúng ta nên tập trung vào lãnh vực hoạt động chuyên môn của mình. Còn nếu muốn dùng âm nhạc để bày tỏ lập trường và quan điểm chính trị, thì phải chấp nhận những phản ứng hoặc sự phản đối từ những người có quan điểm khác biệt.

Bản thân tôi là người theo lý tưởng và đường lối quốc gia. Tôi chống chủ nghĩa Cộng sản từ lúc 10 tuổi, khi phải rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn của mình để đi tị nạn lần thứ nhất vào năm 1954, và lần thứ hai vào năm 1975. Vì thế, tôi không ngạc nhiên hay trách móc việc các sáng tác của mình bị cấm phổ biến ở Việt Nam, hoặc chính bản thân tôi không được tự do trở về quê hương yêu dấu, nơi tôi đã sinh ra, lớn lên, và trưởng thành.

Theo tôi, ca sĩ Quốc Thiên cũng đã lựa chọn lý tưởng của mình khi hồ hởi trình bày những bài hát ca ngợi "Tiểu đoàn 307", đơn vị được xem là một trong những lực lượng đầu tiên tiến vào Sài Gòn năm 1975. Đối với nhiều người Việt không chấp nhận chế độ Cộng sản, thì đó chính là biến cố khiến họ phải rời bỏ quê hương để đi tìm tự do.

Sau biến cố ấy là những chính sách đã ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của hàng triệu người miền Nam. Nhiều gia đình mất tài sản, nhà cửa. Hàng trăm ngàn quân, dân, cán, chính Việt Nam Cộng Hòa bị đưa vào các trại tù mà nhà nước CSVN gọi là "cải tạo". Hàng triệu người bị đưa đi vùng kinh tế mới, và cũng có hàng triệu người khác phải vượt biên, vượt biển để đi tìm tự do.

Ca sĩ Quốc Thiên cũng công khai trình diễn nhiều ca khúc và đích thân lên tiếng ca ngợi ông Hồ Chí Minh. Anh hẳn biết rằng đối với nhiều người Việt tị nạn Cộng sản tại hải ngoại, Hồ Chí Minh là nhân vật mà họ quy trách nhiệm về việc đưa chủ nghĩa Cộng sản vào Việt Nam và gây nên những đau thương, mất mát khiến họ phải bỏ nước ra đi.

Nếu đã chọn lý tưởng và lập trường đó, theo tôi, Quốc Thiên không nên bước vào cộng đồng người Việt tị nạn tại hải ngoại để kiếm tiền cùng mong sự đón nhận, và cũng không nên ngạc nhiên khi gặp phải sự phản đối từ những người có chính kiến khác. Quốc Thiên có quyền tự do đi trình diễn ở bất cứ nơi đâu, thì những người Việt chống Cộng tại hải ngoại cũng có quyền tự do lên tiếng hoặc biểu tình phản đối. Đó chính là bài học dân chủ đích thực ở những quốc gia tự do mà Quốc Thiên cùng những người bên vực anh nên tìm hiểu, học hỏi, và tôn trọng.

Có bao giờ Quốc Thiên tự hỏi, vì sao một số ca sĩ hải ngoại không được phép về nước biểu diễn? Vì sao một số nghệ sĩ trong nước đã phải lên tiếng “xin lỗi”, hoặc gặp khó khăn chỉ vì xuất hiện bên cạnh lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ? Nếu đủ bình tĩnh và thiện chí để suy ngẫm những điều đó, thì chắc anh sẽ hiểu khi đứng trước những phản ứng của chúng tôi hay của các hội đoàn người Việt quốc gia tại hải ngoại.

Lá thư này nhằm trình bày lập trường của tôi, chứ không phải để phân trần với bất cứ ai. Mong rằng mọi người hãy dùng văn hóa và lý lẽ để phản biện, thay vì sử dụng những lời vu cáo, bịa đặt hay chửi bới thiếu văn minh, những cách hành xử không giúp ích gì cho một cuộc đối thoại đúng đắn.

Trân trọng,
MC Nam Lộc

